

Svea i fara

Förskräckligt vaknar du! Se slott och hyddor brinna!
Du man, hvar är ditt svärd? Hvar är din dygd, o kvinna?
Farväl du Sveas värn! Farväl du hjeltars land!

En röst ur grafhögen:

Jord, som mig fostrat har och fädrens aska gömmer,
Folk, som ärt hjeltars land och deras dygder glömmet!
Ur skuggan af min dal jag egnar dig en sång.
Dig söfver smickrets röst — hör sanningens en gång.

Dvergarne vid foten af grafhögen:

*Hvad pratar han om dygd och våra fäders aska?
Hvad gagnar det väl nu med seklers minnen braska?
Det blir förfärligt dyrt att ordna vårt försvar;
Ej råd dertill vi ha — den saken är ju klar!*

Rösten:

Här växte fordom upp bland tallarna en slägt,
Som kufvat Österns våld och Söderns bäfvan väckt.
Nöjd med hvad jorden bjöd och skog och bölja gaf,
Han sökte ingens skydd och hade ingen slaf.

Dvergarne:

*Ett ganska fiffigt sätt vi nu ha funnit på
Att sopa bort allt skryt om våra "gossar blå"
Och skräna ned de män, som om vår heder tala.
Go' vänner, knepet är: vi göra oss neutrala!*

Rösten:

O blygd — är detta er, är detta Göters stam?
Fåfänglig, glitterströdd, småsinnad, afundsam!
Gå — jag har ingen sång för dylika bedrifter,
Lägg bort ditt namn och köp dig andra griffter.

Dvergarne:

*Den der tar munnen full! — Hvem eger rätt att klandra,
Om vi helt blygsamt nu blott tigga utaf andra
Det skydd, man eljest ej så lätt sig skaffa kan;
Och Ryssen tar nog ej från oss vår jordlapp — han!*

Rösten:

Hvad troner störtas om! — Hvad riken sönderstyckas!
Förtrycket nämns försvar, och rätt är det, som lyckas.
Tror du dig ensam trygg? Så är ej våldets art,
Var viss, det klappar ock uppå din fjellport snart.

Dvergarne:

*Men, skrikhals — håll då tyst! Du väcker mot oss opp
En hel förvånad verld; — då gäckas allt vårt hopp.
Ej visom än hvad vi i dvergaskölden bära:
"Försigtighet och list" — se der den klokes lära!*

Rösten:

Betänksamt ödet står, med griffeln höjd, att rista
I kopparn in vår dom — den eviga, den sista.
Ett ögonblick ännu — det plånar ut med köld
De nötta kronorna, o Svea, från din sköld.

Dvergarne:

*Om hyggelig sjelf man är, så har det ingen fara,
Och allt för mycket mynt det kostar sig försvara.
Derför vi knuten löst: historien tecknat upp,
Att dvergen Arnoldson — har ruinerat Krupp!*

Rösten:

Nej — Svea folk — o, nej! blif åter hvad du varit;
Lär af hvad andra land, af hvad du sjelf erfarit.
Stå ej bekymmerslös midt i en väpnad verld.
Och hvila, om du får — *men hvila på ditt svärd!*

(Det flammar i skyn, det dånar i jorden; dvergarne
krypa förskräckte ned i sina hålor.)

2012/24 Kempe 483 b (3:46)